

p/cco/o

ผู้โดยสารโปรดทราบ...

เรือข้ามฟากลำนี้จะออกเดินทางที่เที่ยงเดียว
ได้โปรดที่ความรีบป่วนไว้ตอนนี้แล้วก้าวสู่ความสบายใจ

さよなら、
誰にも
愛さなかった
はじめての
旅へ

ซีโอสะ มากิ เซซน
ปาวัน การสมใจ ๙๙๘

เพื่อชมโลก
บ้างผมส่งวิญญาณ

piccolo

รสชาติเล็กๆระหว่างบรรทัด

เมื่อยมโลกจ้างผมส่งวิญญาณ

さよなら、誰にも愛されなかつた者たちへ

ซีไอเสะ มากิ

เขียน

ปาวัน การสมใจ

แปล

ภาษาดอกไม้คือของขวัญที่ได้มาฟรีๆ
ถึงไม่มีเงินซื้อดอกไม้ แต่แค่อ่านหนังสือตามร้านหรือห้องสมุด
ก็หาภาษาดอกไม้ได้โดยไม่ต้องเสียเงิน
- ซีไอเสะ มากิ

การอ่านดีจากรากหญ้าที่สำคัษ

เมื่อยมโลกจ้างผมส่งวิญญาณ

さよなら、誰にも愛されなかった者たちへ

p/coco/o

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com **f** **X** **o** **@amarinbooks** **f** **X** **o** **Piccolo Publishing**

SAYONARA DARENIMO AISARENAKATTA MONOTACHI E

© Maki Shiose 2023

First published in Japan in 2023 by KADOKAWA CORPORATION, Tokyo.

Thai translation rights arranged with KADOKAWA CORPORATION, Tokyo through TUTTLE-MORI AGENCY, INC., Tokyo.

ลิขสิทธิ์นี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ. ลิขสิทธิ์ และ พรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8523-6

เผยแพร่ครั้งแรก พฤศจิกายน 2568

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกษ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตกพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทิววงศ์ • ที่ปรึกษา อองอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก ศิริวรรณานวี • บรรณาธิการ สุนันทา แซ่เฮง

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เชยกกลิ่น • ศิลปกรรมปก ภาวนิกา อยู่ยั้ง

ออกแบบรูปเล่ม วรณเคลลี สุวิหะเสถียร • คอมพิวเตอร์ รัชฎาการ ศรพรหมฉาย

พิสูจน์อักษร ปณณิกา, ปุณยวิษญ์ พันธุ์แก้ว

คำนำสำนักพิมพ์

ระหว่างหมากับแมว ระหว่างข้าวกับขนมปัง ระหว่างคนรักกับ
ลูกสาว...

เราทุกล้วนเลือกสิ่งที่เรารักกันทั้งนั้น และนั่นก็ไม่ใช่เรื่องผิดอะไร
เพียงแต่ “คนที่ไม่ถูกเลือก” ย่อมเสียใจ ซึ่งก็เป็นเรื่องธรรมดา

มีตำนานญี่ปุ่นเล่าขานถึง “ชายฝั่งแม่น้ำยมโลก” ซึ่งเป็นเส้นแบ่ง
ระหว่างโลกคนเป็นและโลกคนตายที่เหล่าผู้คนต้องมาเยือนหลังจาก
หมดลมหายใจ เพื่อข้ามแม่น้ำชั้นสูงสุดการเดินทางครั้งสุดท้าย เพียงแต่
การเดินทางข้ามแม่น้ำได้เปลี่ยนรูปแบบจากสะพานเป็นการนั่งเรือ และ
นี่คือจุดเริ่มต้นของเรื่องราวในหนังสือเล่มนี้

เรื่องราว “การจากลา” ที่หลายคนคิดว่าคงไม่แตกต่างจากหนังสือ
เล่มอื่นๆ ที่มีพล็อตเดียวกัน ทว่าสำหรับเล่มนี้กลับต่างออกไป ทั้งการ
เล่าเรื่องที่ครบรส การผูกปมและหักมุมที่ทำให้ร้องเอ๊ะ! และความ
ปวดหนึบในอกเมื่อพบว่าตัวเราก็ไม่ต่างจากตัวละครในเรื่อง

แน่นอนว่าเมื่อเป็นเรื่องราวของการจากลา ย่อมต้องมาพร้อม
ความเจ็บปวด เพียงแต่ความเจ็บในใจที่มีต่อหนังสือเล่มนี้ ไม่ใช่ความ
เจ็บปวดจากความคิดถึงคนที่ลาจาก แต่เป็นความปวดร้าวที่มีต่อ
“คนที่ไม่ถูกเลือกเพราะไม่ถูกรัก” และนั่นก็นำไปสู่การตั้งคำถามถึง
“ความหมายของชีวิต”

เราใช้ชีวิตอย่างมีความหมายหรือยัง

เราสานสัมพันธ์กับเหล่าผู้คนจนได้รับเหรียญมงแล้วหรือเปล่า

เราได้ร่วงหล่นจากตาชั่งของใครไปบ้างไหม

หรือเป็นตัวเราเองที่ทำให้ใครหล่นหายไปจากตาชั่งของตนเอง

นี่คือคำถามที่เฝ้าถามเมื่ออ่านหนังสือเล่มนี้จบ เป็นคำถามถึง “ความหมายของชีวิต” เช่นเดียวกับตัวละครที่เฝ้าถามตัวเองว่า การที่เขาเป็นคนที่ไม่ถูกเลือก นั้นเพราะพวกเขาไร้ค่าใช่หรือเปล่า เพราะชีวิตของพวกเขาไร้ความหมายใช่ไหม หรือเพราะเป็นคนที่ไม่ถูกรัก ที่ถูกลืมก็เท่านั้น

เชิญเปิดหน้าหนังสือแล้วพบกับเรื่องราวที่มอบพลังให้ชีวิต และทำให้เราตระหนักถึงการคงอยู่ของตน และการตามหาความหมายให้ชีวิต

piccolo

สารบัญ

บทนำ	1
บทที่ 1 ทลายกองหิน	11
บทที่ 2 สายน้ำแห่งคำวิงวอน	117
บทที่ 3 ดอกไม้แห่งคำอธิษฐาน	203
บทส่งท้าย	298
ส่งท้ายจากผู้เขียน	308
ส่งท้ายจากผู้แปล	311
เกี่ยวกับผู้เขียน	312
เกี่ยวกับผู้แปล	313

บทนำ

ณ อาคารพาณิชย์แบ่งเช่าเก้าอี้กึ่งแห่งหนึ่งในเมืองโตเกียว
ที่นี้กลายเป็นสถานที่ทำงานของซากรุ อิตารุ นับตั้งแต่
สัปดาห์ที่แล้ว

อาคารหลังนี้มีสี่ชั้นแต่ดันไม่มีลิฟต์ ตัวอาคารหอมช้อ ผับ
คอนกรีตเก่าโทรมตามกาลเวลา มีรอยขึ้นจากน้ำฝนกระดาดกระด้าง
แถมยังมีกลิ่นอับชื้นของเชื้อราปนฝุ่นอบอวลไปทั่ว

แต่ละชั้นแบ่งให้ผู้เช่าเพียงเจ้าเดียว ซึ่งฟังดูหรูหราไม่หยอก
อย่างไรก็ดี นี่อาจเป็นสาเหตุที่ทำให้ทั้งตึกนี้ไม่มีผู้เช่าอื่นอีกเลย
นอกจากที่ทำงานของอิตารุ ก็สมควรอยู่ เพราะหากอยู่ที่นี้นานวันเข้า
คงไม่แคล้วป่วยไข้ลงสักวัน ปกติพวกนักเรียนที่เดินผ่านถนนหน้าตึก
ระหว่างไปโรงเรียนก็เปรียบเทียบที่นี้เป็น “ตึกผีสิง” อยู่แล้ว ถ้าทำให้
ผู้คนป่วยไข้ขึ้นมาจริง ๆ ก็ไม่มีเหตุผลให้แก้ตัวแล้วละ

อิตารุกำลังมือปิดจมูกเมื่อเริ่มหายใจไม่สะดวกขึ้นทุกทีตามการ
ไต่ขึ้นบันได ถ้าการคิดจมูกนี้มีสาเหตุมาจากอากาศตื้นๆ ไปไม่ผลิ
ที่กลับมาหนาวในช่วงนี้ก็ฟังดูสมกับฤดูกาลที่อยู่หอรอก แต่ที่ชวนให้
รับไม่ได้ก็คือ นี่เป็นการแพ้อากาศอันเกิดจากเชื้อราและฝุ่นล้วน ๆ นี่สิ
ชู้ดดด อิตารุสูดน้ำมูกที่เกือบหยุดตั้งขณะเดินขึ้นมาถึงบันไดชั้นสุดท้าย
แล้วประตูลมฉุนเหม็นเรียบงายก็ปรากฏขึ้นตรงหน้า

เขาเหลือบตามองชื่อ “บริษัทไซโนคาวาระ จำกัด” ได้ช่องหน้าต่าง
ด้านบนแนวหนึ่ง ก่อนจัดปกเสื้อสูทของตนเองให้เรียบร้อย นี่เป็น

ชุดทางการเพียงตัวเดียวซึ่งสั่งตัดมาให้พอดีกับส่วนสูงที่เกินเกณฑ์เฉลี่ยของอิตารุโดยเฉพาะ ตอนออกจากบ้าน เสื้อสูทยังไร้รอยยับสมกับที่เป็นชุดเก่ง ทว่าตอนนี้กลับดูโทรมไม่ต่างจากตึกผีสิงจนนึกขำไม่ออกเลยสักนิด มีคำพูดว่าแม้ภายนอกจะดูซอมซ่อ แต่ขอให้ใจมั่งมีก็พอ แต่น่าเสียดายที่เบื้องหลังสภาพพเนจรขนาดนี้ไม่ได้มีเรื่องราวใหญ่โตควรค่าแก่การพูดถึงสักเท่าไร

อิตารุถอนหายใจเบา ๆ แล้วจับลูกบิดประตู

เมื่อสัมผัสว่าตนบิดข้อมือโดยไร้แรงต้าน อิตารุก็ขมวดคิ้วเล็กน้อย เขาตั้งประตูให้เปิดออกอย่างแผ่มช้า

“อรุณสวัสดิ์ครับ”

เขาโผล่หน้าผ่านรอยแฉับแคบ ๆ ของประตูแล้วด้อม ๆ มอง ๆ สถานการณ์ภายใน ตอนนั้นเอง กลิ่นหอมเย็นสดชื่นในอากาศก็ล่องไหลเข้าสู่ปอด กลิ่นหอมเบาบางของสบู่ที่โชยมาคงเป็นกลิ่นของสเปร์ยทำความสะอาด พื้นกระเบื้องถูกขัดจนแวววับดูเรียบลื่นถึงขั้นสะท้อนเงาของอิตารุได้ ช่างห่างไกลจากตัวอาคารที่สกปรกและดูเปรอะเปื้อนไปด้วยสารพัดรอยมลทิน

เขาตั้งใจมาทำงานเร็วกว่าเมื่อวานแล้วแท้ ๆ แต่ก็ไม่อาจชนะเธอคนนี้ได้

อิตารุกวาดตามองรอบออฟฟิศซึ่งดูเรียบร้อยไปทุกพื้นที่หลังเสร็จสิ้นการทำความสะอาดรอบเช้า แล้วก็ได้แต่คอยตกดด้วยความผิดหวังในฐานะพนักงานใหม่ เขาตั้งใจจะมาถึงบริษัทก่อนใคร แต่พนักงานธุรการที่เฝ้าตึกเฝ้ามเกินไปจนไม่เปิดโอกาสให้เขาทำเช่นนั้น

“อรุณสวัสดิ์จ้ะ ซากุระคุง วันนี้ก็มาแต่เช้าเลยนะ...ตะ...ตายแล้วเกิดอะไรขึ้น ทำไมมีสภาพแบบนี้”

คงเพราะตั้งใจจะเปลี่ยนน้ำในแจกันดอกไม้ระหว่างทำความสะอาด ในมือของไอฮาระ จिकाเงะ พนักงานธุรการคนเก่งจึงมีแจกันปากแคบซึ่งปักช่อดอกไม้สีม่วง เธอมองไปที่อิตารุแล้วจู้จู้ รอยยิ้มอ่อนโยนก็แปรเปลี่ยนเป็นตื่นตกใจ

“แหะๆ พอดีว่าผมลืมนิดหน่อยนะครับ...”

อิตารุหัวเราะเขินๆ พยายามอธิบายอย่างคลุมเครือ

เขารู้ดีว่าต่อให้แสร้งอีกสักปึกไปเล่าประโยชน์ ผู้ใหญ่ที่อายุปาเข้าไป 23 ปีอย่างเขา ต่อให้หกล้มบ้างเล็กน้อยก็ไม่มีทางอยู่ในสภาพสะบักสะบอมทั้งตัวแบบนี้แน่ บอกว่าถูกรุมซ้อมยิงฟังดูน่าเชื่อถือกว่าเลย แน่แน่นอนว่าจिकाเงะย่อมไม่เชื่อข้อแก้ตัวที่กลบเกลื่อนอย่างขอไปทีนี้หรอก เธอผุดสีหน้าสงสัยไม่สร้าง ขณะวางแจกันปากแคบในมือลงบนโต๊ะใกล้ตัว

ร่างในชุดเครื่องแบบอันประกอบด้วยเสื้อกั๊กลายสกอตและกระโปรงรัดรูปสีดำ หันกายเดินไปยังชั้นวางของซึ่งกันอยู่ตรงกลางระหว่างห้องอันประกอบด้วยโต๊ะทำงานสี่ตัวซึ่งวางเรียงโดยหันหน้าเข้าหากันกับพื้นที่รับรองแขก เธอหยิบกล่องปฐมพยาบาลลงมา จากนั้นก็คว้าแขนของอิตารุให้มานั่งบนโซฟาหนังเทียม

พื้นที่รับรองแขกดูธรรมดาทั่วไป นั่นคือมีโซฟาสองตัวตั้งขนานโต๊ะกลมเตี้ยๆ นอกจากนี้ในออฟฟิศยังมีห้องประชุมและห้องครัวขนาดเล็กอยู่ด้วย — จिकाเงะนั่งข้างอิตารุโดยไม่ลังเล เปิดกล่องปฐมพยาบาลที่วางบนโต๊ะแล้วหยิบสำลีออกมาชุบยาฆ่าเชื้อ

“อย่าขยับนะ อยู่นิ่งๆ หน่อยสิ”

ผมดำตัดสั้นระต๋นคอ ริมนีปากบาง ดวงตาเยือกเย็นใสกระจ่างสะท้อนให้เห็นถึงความบริสุทธิ์ใจ ชับให้นัยน์ตาของเธอดำชดัด

เป็นประกาย ดูผ่านๆ อาจมีบรรยากาศคล้ายจะเย็นชา ทว่าแท้จริงแล้ว อ่อนโยนและชอบดูแลคนอื่น— ตั้งแต่เข้ามาทำงานที่นี่ อิตารูก็แอบชื่นชมเธอมาตลอด และตอนนี้เธอที่วาก็กำลังนั่งประชิดชนิดที่นับชนตาได้ พลังเธอยังด้วยเสียงคล้ายเด็ก

จিকাจะปฐมพยาบาลให้อิตารูอย่างรวดเร็ว เสร็จแล้วก็ถอนหายใจแผ่ว “เฮอะ เสร็จแล้ว” เมื่อเธอผละออก อิตารูก็ก้มมือจับแก้ม สัมผัสพลาสติกเตอร์ยาที่แปะอยู่

“ขอโทษครับ ขอขอบคุณมากครับ”

ดูเหมือนว่าแก้มจะมีแผลถลอกโดยไม่รู้ตัว

อิตารูเอ่ยแล้วก้มศีรษะให้จিকাเงะ ขณะที่เธอเก็บยาฆ่าเชื้อและอุปกรณ์ต่าง ๆ ลงในกล่องปฐมพยาบาล

“ไม่ต้องขอบคุณหรอก คนบาดเจ็บไม่ต้องมาเกรงอกเกรงใจกันหรอกนะ”

“ว่าแต่เธอหนักลุ่มจริง ๆ แน่นะ”

เธอค्ली้มบางแล้วเอ่ยถาม ทำให้อิตารูเกร็งขึ้นมาอีกครั้ง

เขารู้สึกไม่ดีที่ต้องโกหกจিকাเงะ แต่ก็ไม่ค่อยอยากเล่าถึงสภาพนำเวทนาของตน ขณะที่อิตารูกำลังลุ่มใจอยู่นั่นเอง

“เข้าใจแล้ว ฉันไม่ค่อยอยากให้เธอฟื้นใจเล่าหรอก”

สมกับเป็นจিকাเงะ แค่เห็นท่าทางล้มเหลวของเขา เธอก็กพอเคาได้ จึงเปลี่ยนมาแยมยิ้มให้แทน

“แต่ถ้ามีเรื่องเดือดร้อนก็บอกได้เลย ไม่ต้องเกรงใจนะ ถึงฉันจะพึ่งพาไม่ค่อยได้ก็เถอะ”

สีหน้านั้นเจือความเหงาหงอยอย่างประหลาด อิตารูส่ายหน้าปฏิเสธแรงๆ

“ไซท์ที่ไหนกัน ผมเพิ่งพาคณาจิกาเงะอยู่ตลอดเลยครับ ทั้งที่งานธุรการน่าจะมีเอกสารมากมายอยู่แล้วแท้ ๆ คุณยังอุตส่าห์ช่วยทำความสะอาดออฟฟิศให้อีก

“ดอกไม้นั้นก็เหมือนกัน คุณจิกาเงะหามาวางตลอดเลยไซท์ใหม่ล่ะครับ”

อิตารุเอ่ยแล้วมองไปยังแจกันดอกไม้ที่เธอถืออยู่จนถึงเมื่อครู่ ดอกไม้ก็ลึบสีม่วงแบ่งบานอยู่บนโต๊ะทำงานที่อยู่ด้านหลังชั้นวางของเขาไม่ค่อยเชี่ยวชาญเรื่องดอกไม้ เพียงแค่รู้ว่าเป็นคนละชนิดกับเมื่อวาน ต่อให้เป็นเพียงดอกไม้เดียว แต่การเตรียมดอกไม้สดมาเปลี่ยนทุกวัน คงลำบากไม่น้อย อย่างไรก็ตาม ไซท์ที่ได้ฟังเช่นนั้นกลับมุ่นคิ้วคล้ายลำบากใจ

“ถึงจะบอกว่าหามา แต่จริงๆ แล้วเป็นของที่ได้รับมานั้นละ ดอกไม้นั้นเรียกว่าเรดบัด ส่วนเรื่องทำความสะอาดก็เหมือนกัน ฉันทำไปถึงด้านนอกไม่ไหวเสียหน่อย...คนอย่างฉันนะ ไม่มีค่าอะไรหรอก”

จิกาเงะยกไหล่แล้วยิ้มเหมือนเย้ยหยันตัวเอง จากนั้นเธอก็ลุกขึ้นจากโซฟา “จะไปชงชามาให้ล่ะ” พูดจบก็มุ่งหน้าไปยังห้องครัวประจำออฟฟิศ

อิตารุอดรู้สึกผิดไม่ได้ อีกฝ่ายดูกระสับกระส่าย ทำท่าเหมือนอยากหนีจากบทสนทนา ทว่าเขาทำอะไรไม่ได้นอกจากมองตาม ไม่หวังหรอกนะว่าคำสั่งคำศัพท์ของคนด้อยประสบการณ์อย่างตน จะมีคำพูดเหมาะๆ สำหรับให้กำลังใจเธอ แต่อย่างน้อยก็ควรพูดอะไรสักอย่างเพื่อออบกู่บรรยากาศหน่อยใหม่นะ

ขณะที่อิตารุผู้ถูกทิ้งให้นั่งโดดเดี่ยวอยู่บนโซฟากำลังเอียงคอครุ่นคิดอยู่นั่นเอง

“ซากระคอง อรุณสวัสดิ์”

จู่ๆ แผ่นหลังก็สัมผัสได้ถึงลมหายใจอุ่นๆ เล่นเอาเขาเกือบ
แหกปากร้อง

เจ้าของเสียงหวานทุ้มเหมือนเปล่งออกมาจากช่องท้องนั้นยอม
ไม่ใช่จิตใจงะแง่งอน แต่ตอนที่มาถึงบริษัท เขาค่อนข้างแน่ใจว่า
ในออฟฟิศมีจิตใจงะอยู่คนเดียว จากนั้นก็ไม่ได้ยินเสียงลูกบิดประตูเปิด
หรือเสียงสั้นรองทำกระทบพื้นกระเบื้อง อย่างไรก็ตามแต่เงาของคนเลย
กระทั่งกลิ่นอายของสัตว์สักตัวก็ยังมี

ถ้าอย่างนั้น สิ่งที่อยู่ข้างหลังอิตารูก็คืออะไรละ

เมื่อเขาหันกลับไปมองอย่างหวาดๆ ก็เห็นชายคนหนึ่งกำลัง
ยืนยิ้มอย่างคอยท่า

“คะ...คุณคิคุตะ!”

ผมสี่เกาลัดแลดูนุ่มฟู หางตาตกริมฝีปากหยักโค้งได้สมดุล
คล้ายวัดมาอย่างดี ถือเป็นสีสันเพียงอย่างเดียวบนผิวขาวใส รูปร่าง
เตี้ยกว่าอิตารุพอควร ประกอบกับรูปร่างที่ผอมเพรียว แม้จะ
เสียมารยาทก็ต้องบอกว่าชายคนนี้ช่างห่างไกลกับคำว่าผู้มีอำนาจ
อย่างสิ้นเชิง — แต่เขาคคนนี้แหละคือคิคุตะ ไชสุเกะ ประธานบริษัท
ตัวจริงเสียงจริง

เมื่อชายผู้มีอำนาจสูงสุดในบริษัทปรากฏตัว อิตารูก็ก็นั่งตัวขึ้น
จากโซฟาพร้อมสีหน้าซีดเผือด พอติดตัวลุกขึ้นยืนได้รีบก้มกราบ
กลับไป พอคิคุตะเห็นก็หัวเราะจนตัวโยนพลางพูดว่า “ขอโทษนะ
ทำเธอตกใจแย่เลย

“ก็ซากระคองใจร้ายนี่นา พุดคุยสนทนาสนมกับจิตใจงะโดยไม่ชายตา
มองผมเลย”

ถึงจะทำปากยื่นกระเจ้ากระงอด แต่คิคุตะคนนี้ก็เป็นผู้ใหญ่ เปี่ยมวิญญูติซึ่งอายุอานามย่างเข้า 30 ตอนปลายแล้ว อย่างไรก็ตามก็ตีท่าทางแบบนั้นกลับไม่ก่อให้เกิดความรู้สึกน่าหมั่นไส้แต่อย่างใด คงเพราะรูปโฉมดูอ่อนเยาว์ซึ่งแย้งกับอายุจริงละมั้ง อิตารุแอบคิดแวบหนึ่ง ที่สำคัญกว่านั้น เขากลับนึกสงสัยมากกว่าทำไมคุณคนนี่ ถึงได้ปรากฏตัวทางด้านหลังของตนได้โดยไร้สัมผัสเลย

ลองนึกย้อนดูก็รู้สึกงาตัวตนของคิคุตะไม่ได้โดดเด่นเป็นทุนเดิม ตอนอิตารุมาสัมภาษณ์งานที่บริษัทไซโนคาวาระก็เหมือนกัน เขาคนนั้น สำแดงพลังความรู้ตัวตนออกมา ทำให้ตอนแรกอิตารุไม่รู้สึกรถึงการคงอยู่ของคิคุตะด้วยซ้ำ และนั่นก็เป็นสาเหตุที่ทำให้อิตารุทำพลาดมหันต์ โดยการข้อมแนะนำตัวในการสัมภาษณ์ต่อหน้าคิคุตะโดยไม่รู้ตัว ขณะที่กำลังข้อมอย่างเมามันจนเรซุเม่ในมือขึ้นเหวี่ยงไปหมด คิคุตะซึ่งนั่งอยู่อีกฝั่งของโต๊ะตัวยาวก็เอ่ยขึ้น “น่าจะข้อมพอแล้วมังเอ่อ ซากุระ... อิตารุคุงไซโหม” เล่นเอาอิตารุตกใจกลิ้งตกเก้าอี้เลยทีเดียว

ในการสัมภาษณ์หลังจากนั้น ก็คงไม่ต้องเล่าแล้วว่าอิตารุที่สะเทือนใจร้ายแรงจะแสดงออกได้น่าอนาถขนาดไหน กระทั่งตัวเองยังตกใจเลยที่สุดท้ายก็สัมภาษณ์งานผ่าน

“อะ...ขอโทษครับ ผมไม่แน่ใจว่าคุณจะอยู่ด้วย”

อิตารุเผลอคิดอย่างจริงจังว่าบางทีชาติที่แล้วคิคุตะอาจเป็นนินจาชื่อดังก็ได้ ขณะที่กัมศิระขอโทษแปลก ๆ คิคุตะยังคงทำปากยื่นไม่เลิก แต่ไม่นานก็ยอมยกโทษให้ “ช่วยไม่ได้นี่นะ”

ตอนนั่นเอง จิคาเงะก็โผล่หน้าออกมาจากห้องครัว

“อ้าว อยู่ด้วยหรือคะ คุณคิคุตะ”

จิดาจะเบิกตาโตด้วยความตกใจ ในมือถือถาดใส่ถ้วยชา และคาเฟโอเลต์แบบกล่อง

ขณะที่คิคุตะทำสีหน้าตะลึงพรึงเพริด

“ไม่เอาน่า แม้แต่จิดาจะก็พูดแบบนี้ด้วยเหรห ฆมอยู่ตั้งแต่แรก แล้ว นั่งอยู่ที่เก้าอี้ตรงโน้นตลอดเลย”

คิคุตะขี้มือไปยังโต๊ะไม้หนาหนักซึ่งตั้งตระหง่านอยู่ทางด้านในสุดของออฟฟิศ โต๊ะตัวนั้นมีป้ายโลหะสีทองสลักชื่อเขาติดเอาไว้ เก้าอี้ทำงานหนึ่งที่เขายกมานั่งอยู่จนถึงเมื่อครู่ก็ให้ความรู้สึกหรูหราสมเป็นเก้าอี้ของท่านประธาน

จิดาจะเห็นคิคุตะเอ๋ยแย่งเช่นนั้นก็คลี่ยิ้มออกมา อารมณ์เหมือนเด็กที่แก่งคนได้สำเร็จ

“ขอโทษคะ ฉันล้อเล่นนะ”

เธอเอ๋ย ในถาดที่ถืออยู่นั้นมีถ้วยชาซึ่งยังมีไอรุ่นอยู่สองใบ จิดาจะมักจะดื่มคาเฟโอเลต์แบบกล่องเสมอ ถ้วยชาสองใบนั้นจึงน่าจะขงมาให้ฮิดารุกับคิคุตะ “เป็นเด็กไม่ดีเลย” คิคุตะบ่นพึมพำ แต่ก็รับถ้วยชามาจิบด้วยสีหน้าที่ไม่สื่อถึงความไม่พอใจใดๆ

ฮิดารุกยื่นมือไปรับถ้วยชาของตนบ้าง ตอนนั้นเอง คิคุตะก็เอ๋ยขึ้น “ว่าแต่

“ดูเหมือนเมื่อเข้ามาชิโรคุงจะมาถึงบริษัทเร็วทีเดียวนะ แล้วก็รีบไปทางนู้นทันทีเลย ซากุระคุงไม่ต้องไปกับเขาด้วยเหรห”

ได้ฟังคิคุตะพูดแล้ว ฮิดารุกซึ่งกำลังใช้ปลายนิ้วประคองถ้วยชาอย่างระมัดระวังก็กะพริบตาปริบๆ

มาชิโรคุงที่ว่าคือมาชิโร ชูอิจิ พนักงานรุ่นพี่ที่ควบตำแหน่งคนสอนงาน มาคิดดูแล้ววันนี้ฮิดารุกยังไม่ได้พบเขาเลย ถึงชูอิจิจะเป็น

ผู้ชายที่มีรูปร่างไม่ใหญ่โตนักก็เถอะ แต่เขาไม่ได้มีฟังก์ชันพรางตัวเหมือนคิคุตะนี่นา คงไม่มีทางมองผ่านได้หรอก

— เมื่อเข้ามาถึงบริษัทเร็วทีเดียวน...ไปทางนั้นแล้ว?

อิตารุนึกทบทวนคำพูดของคิคุตะอยู่ในใจแล้วก็ชะงักก็

— แยกแล้ว มีอะไรต่อมิอะไรเกิดขึ้นมากมายจนลืมเรื่องนัดหมายกับรุ่นพี่ไปสนิท

ขณะนั้นอิตารุคงหน้าซีดอย่างชัดเจน คิคุตะที่เห็นเช่นนั้นจึงเดาเรื่องทั้งหมดได้ “อย่าคิดมากเกินไป ซากุระคุง” พุดจบเขาก็ยกนิ้วโป้งให้ขณะที่อิตารุรู้สึกเหมือนเหวี่ยงออกแต่กลับกลับไปทั้งตัว

“ขอโทษครับ ฉันผมไปก่อนนะ!”

เขาลนลานวางถ้วยชาลงบนโต๊ะจนน้ำเกือบกระฉอก ก่อนออกวิ่งไปทางด้านในออฟฟิศ

แต่ก่อนที่เขาจะเอื้อมมือไปที่ตู้เก็บอุปกรณ์ทำความสะอาดตรงมุมห้อง

“ซากุระคุง อย่าลืมเสื้อคลุมฮาโอริ¹!”

คิคุตะปองปากร้องบอก พลางชี้มือไปยังราวแขวนซึ่งก็คือเสาแขวนเสื้อคลุมฮาโอริ หน้าตาเหมือนลำต้นแทงอวบที่มีกิ่งก้านแตกแขนง อิตารุที่คิดว่าเสื้อคลุมฮาโอริสีครามบนราวมาได้ก็เอ่ยขอบคุณคิคุตะ จากนั้นก็เปิดประตูตู้เก็บอุปกรณ์ทำความสะอาด ในนั้นไม่มีไม้กวาดหรือผ้าขี้ริ้วอยู่ดังที่ควร หากแต่ว่างเปล่า เห็นแล้วเขาก็สิ้นน้ำลาย ช่วงเวลานี้ทำให้เขาประหม่าอยู่เสมอ เพราะไม่ว่าจะดูอย่างไร คู่กรณีตรงหน้าก็เป็นเพียงตู้เก็บอุปกรณ์ทำความสะอาด นี่ไม่ใช่สถานที่

---

¹ เสื้อคลุมที่ใช้สวมทับชุดญี่ปุ่นแบบดั้งเดิม

ซึ่งผู้ใหญ่้วยบรรลุนิติภาวะจะกระโจนเข้าไปในสภาพที่มีสติ ถ้าเป็นเด็กชน ๆ ก็ว่าไปอย่าง

—วันนี้แหละ หน้าผากอาจจะแตกโครมเข้าจริง ๆ ก็ได้

อิตารุนึกภาพตัวเองที่หน้าผากกระแตกอย่างแรงจนผลอเบ้หน้าให้กับความเจ็บปวดในจินตนาการ แต่ระหว่างนี้ ชูอิจิ คนสอนงานซึ่งไม่ต่างอะไรกับครูฝึกใจักษ์ของอิตารุ อาจกำลังขบเขี้ยวเคี้ยวฟันด้วยความโกรธเกรี้ยวจนแทบฟันไฟอยู่ทางนั้นก็เป็นได้ ไม่มีเวลามายกยักแล้ว เขาจึงเถียงตัวแล้วแทรกเข้าไปในตู้ หลับตาปรับความมืดมิดที่ปรากฏขึ้นกะทันหัน พยายามปลุกปลอบขาที่แข็งขึ้นเพราะความหวาดกลัวให้ก้าวเดินต่อไป กระทั่งชนลุกชูเพราะผิวหนังสัมผัสอากาศที่เริ่มเปลี่ยนแปลงเมื่อถึงบริเวณที่คล้ายพรมแดน

—พอหลุดพ้นจากความมืดก็สัมผัสได้ถึงแสงสว่างที่แทรกผ่านรอยแฉับของเปลือกตา

อิตารุหยุดเดินตามคำพูดที่ใครคนหนึ่งเคยบอกไว้

แล้วพยายามเปิดเปลือกตาที่ยังคงปิดแน่นด้วยความกลัวให้แยกออกจากกันอย่างช้า ๆ

ภาพตรงหน้าไม่ใช่กล่องสี่เหลี่ยมไร้ชีวิต

หากแต่เป็นแม่น้ำสายใหญ่ที่มองไม่เห็นอีกฝั่ง

ที่กั้นแม่น้ำซึ่งมองเห็นได้ในขอบเขตสายตาเต็มไปด้วยหินก้อนมนไร้เหลี่ยมมุม

ผู้คนเรียกขานสถานที่แห่งนี้ว่า ชายฝั่งแม่น้ำยมโลก

บทที่ 1 กลายกองหิน

ไม่ว่าเมื่อไร ให้มุ่งมั่นตั้งใจไปที่ละเล็กละน้อย

อิตารุเห็นถ้อยคำเชิญชวนนั้น ณ มุมหนึ่งของวารสารจัดหางาน ขณะที่เขากำลังจะต่อสัญญาจ้างงานรายเดือนที่ทำอยู่พอดี งานซึ่งได้รับการแนะนำจากบริษัทจัดหางานแบบนี้ ถ้าอิตารุต้องการก็ต่อสัญญาได้โดยไม่ติดขัดอะไร แต่ในซอกหลืบของความคิด เขาอดร้อรอนไม่ได้ว่าตัวเองควรใช้ชีวิตแบบนี้ไปถึงเมื่อไร

เขาเรียนจบมหาวิทยาลัยโดยยังหางานไม่ได้ ตลอดหนึ่งปีที่ผ่านมาใช้ชีวิตด้วยการทำงานพาร์ทไทม์สลับกับการเป็นพนักงานชั่วคราวตามที่ต่าง ๆ ถ้ายอมทำงานใช้แรงงานก็พอจะเก็บเงินได้บ้างในระดับหนึ่งอยู่หรอก แต่ชีวิตยังห่างไกลจากคำว่ามั่นคง ยิ่งคำนึงถึงแม่ผู้เลี้ยงเขามาเพียงลำพัง ก็ยิ่งอยากรีบหางานประจำให้ได้เป็นเรื่องเป็นราว

ทว่าไม่ว่าจะส่งเรซูเม่ไปเยอะเพียงไร ก็ไม่มีที่ไหนตอบรับอิตารุเข้าทำงาน สถิติการผ่านการคัดเลือกรอบเอกสารของเขาไม่เลวเลย แต่เป็นอันดับตกรอบสัมภาษณ์ทุกครั้ง แม้ตอนแรกบรรยากาศในการสัมภาษณ์จะเป็นมิตร แต่ยิ่งอิตารุเปิดปากพูดต่อไปเรื่อยๆ สีหน้าของกรรมการก็ยิ่งแปรเปลี่ยนเป็นฉงนปนระแวง เขาคงไม่ใช่บุคลากรที่ทางองค์กรต้องการ อย่างไรก็ตาม ในบรรดาจดหมายปฏิเสธการตอบรับเข้าทำงานที่เขาส่งสมจนกองเป็นภูเขา กลับไม่ระบุเหตุผลว่าทำไมเขาถึงไม่ผ่านการสัมภาษณ์เลยสักฉบับ การเพียรพยายามต่อไปเรื่อยๆ

โดยไม่รู้ข้อเสียของตนเอง ช่างไม่ต่างอะไรกับการก่อกองหินบนชายฝั่ง
แม่น้ำยมโลก สภาพแบบนั้นหากเรียกว่าตกรอกคงไม่เกินจริง ดังนั้น
พริบตาที่อิตารูได้เห็นข้อความนั้น จึงเผลอหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมา
โดยไม่ได้ตรวจสอบเนื้อหาของงานให้ดีก่อนด้วยซ้ำ

ไม่ว่าเมื่อไร ให้มุ่งมันตั้งใจทำไปที่ละเล็กละน้อย

ถ้าทำได้แบบนี้ คนเราจะมีความสุขได้ไหม

หลังผ่านเส้นทางชีวิตที่ลดเลี้ยวเคี้ยวคดเช่นนั้นมา อิตารู
ก็มาเยือนบริษัทไซโนคาวาระด้วยประการฉะนี้ ผลคือเข้าทำงานได้อย่าง
ราบรื่น และถึงบริษัทจะบอกว่ามีระยะเวลาทดลองงานสามเดือน
ถ้าไม่ทำผิดพลาดร้ายแรงจริง ๆ ทางบริษัทย่อมไม่มีทางเลิกจ้างแน่
สำหรับประเด็นนี้ เขาเพิ่งมารู้ว่าภายหลังนี่ละ ขอเพียงมองเห็นประกาศ
รับสมัครงานนั้นก็เหมือนรับเข้าทำงานโดยปริยาย เพราะเห็นว่าประกาศ
รับสมัครงานนั้นมีการใช้ลูกเล่นบางอย่าง ซึ่งกำหนดให้มองเห็นได้
เฉพาะผู้ที่มีความสามารถพิเศษบางอย่างเท่านั้น

ถ้านำเรื่องนี้ไปเล่าให้คนอื่นฟังคงโดนขมวดคิ้วใส่และหาว่า
พูดอะไรพิลึกพิลั่น แต่ก็นั่นละ แค่เรื่องตู้เก็บอุปกรณ์ทำความสะอาด
เชื่อมต่อกับชายฝั่งแม่น้ำที่กว้างใหญ่ไพศาล ก็เห็นได้ชัดแล้วว่าบริษัท
ของเรามีความพิเศษที่แปลกประหลาดไม่เหมือนใคร

— ยังไงก็ไม่ชินแฮะ

อิตารูกะพริบตาปริบ ๆ เหม่อมองทัศนียภาพซึ่งปรากฏขึ้นจาก
ความมืดมิดอย่างกะทันหัน

ภาพตรงหน้าคือแม่น้ำกว้างสุดลูกหูลูกตาซึ่งเต็มไปด้วยหินก้อน
กลมมนและโขดหินใหญ่ชนิดที่บังตัวเขาได้มิด สถานที่ซึ่งผู้คนขนานนาม

ว่า “ชายฝั่งแม่น้ำยมโลก” มีแม่น้ำสายใหญ่ถึงขนาดมองไม่เห็นอีกฝั่ง บนพื้นฟ้าสีครามอ่อนมีเมฆก้อนแบน ๆ ลอยอยู่และสะท้อนเงาบนผิวน้ำของแม่น้ำที่ไหลเนิบนาบ ทั้งที่แม่น้ำกว้างใหญ่ขนาดนี้ แต่ในขอบเขตคลองสายตากลับไม่มีสะพานให้เห็นเลย ไม่มีกระทู้กั้นอายของปลา หรือสิ่งมีชีวิตอื่นใดให้สัมผัส

ถ้ามีคนมาอธิบายให้ฟังว่า นี่แหละ “แม่น้ำชั้นสุ” แห่งยมโลก อันโด่งดัง จะมีสักกี่คนที่ทำใจเชื่อได้

ตั้งแต่อดิธารูเข้ามาทำงาน สิ่งแรกที่ได้รับการสอนสิ่งคือ เรื่องที่อีกฟากฝั่งของแม่น้ำสายนี้คือยมโลก

หลังจากมนุษย์เราเข้าสู่ห้วงนิทราสุดท้ายของชีวิต จะต้องข้ามแม่น้ำชั้นสุและเริ่มต้น “ออกเดินทางหลังความตาย” ในฐานะคนตายไม่ใช่คนเป็นอีกต่อไป ต้องผละห่างจากโลกนี้และเดินทางสู่โลกหน้าสรุปแล้วแม่น้ำชั้นสุเปรียบเสมือนจุดเริ่มต้นของการออกเดินทางอันยาวนานหลังความตายนั่นเอง

อดิธารูเพิ่งตระหนักซึ่งได้อีกครั้งว่า ตอนนี้นั้นกำลังยืนอยู่ในสถานที่อันน่าเหลือเชื่อเพียงไร จนอดตัวสั่นเล็กน้อยไม่ได้

ดวงอาทิตย์ของฤดูใบไม้ผลิกำลังทอแสงอบอุ่นสาดส่องผิวน้ำอยู่แท้ ๆ แต่สันหลังกลับสัมผัสได้ถึงความหนาวยะเยือกเบาบาง อดคิดที่ว่าสถานที่แห่งนี้คือ “พรหมแดนแบ่งกั้นระหว่างความเป็นกับความตาย” กำลังทำให้การรับรู้ของอดิธารูผิดเพี้ยน ประสบการณ์ที่ผ่านมามากกว่าเขาไม่ควรร้อรอน ไม่ช้าไม่นานร่างกายจะปรับตัวให้คุ้นชินได้เอง ถึงอย่างนั้นก็ไม่อาจจะับปฏิริยาตอบสนองทางกายภาพของตนได้ อดิธารูลูบผิวน้ำเพื่อปรางมขนที่ลุกชันให้สงบลงพลางออกเดินอีกครั้ง

ปลายทางที่เขา กำลังวิ่งเหยาะ ๆ มุ่งหน้าไปนั้น แน่นอนว่า

ย่อมเป็นสถานที่นัดพบกับซูอิจิ ความจริงแล้วอีกฝ่ายนัดสอนงานเด็กใหม่อย่างอิตารุเมื่อราวหนึ่งชั่วโมงก่อน สถานที่นัดพบคือต้นไม้เพียงหนึ่งเดียวในชายฝั่งแม่น้ำยมโลก

อย่างไรก็ดี อิตารุเพิ่งเคยมาเยือนชายฝั่งแม่น้ำยมโลกด้วยตัวคนเดียวเป็นครั้งแรก จึงแอบกังวลว่าตนจะไปถึงที่หมายโดยไร้ซูอิจินำทางได้หรือเปล่า หลังจากวิ่งเปะปะไม่รู้เหนื่อได้อยู่สักพัก— หนูกี้แว่วเสียงตวาดก้อง

“ก็บอกแล้วไงว่านี่ไม่ใช่เรือสำหรับคุณตา!”

อิตารุหันมองเพื่อหาต้นเสียง แล้วก็เห็นชายหนุ่มคนหนึ่งกำลังตวาดลั่นจนผิวน้ำของแม่น้ำชันสู้น้ำเจียบสงบสิ้นกระเพื่อม เขาคนนั้นสวมรองเท้าบูตหนังเสริมสัน กางเกงซารูเอลตัวหลวมโพก ท่อนบนสวมเสื้อกล้ามไร้ลวดลายให้ความรู้สึกเจียบขริมอยู่เล็กน้อย แต่เพราะปลายผมบริเวณต้นคอย่อมเป็นสีทอง ทำให้ไม่อาจเผลอตัวเรียกเขาคนนี้ว่าชายหนุ่มท่าทางเป็นมิตรได้ ดูแล้วร่างเล็กสันทัดน่าจะสูงเพียง 160 ต้นๆ แม้เสื้อคลุมฮาโอริสีครามปักตัวอักษร 賽 (ไซ) ซึ่งแสดงถึงชื่อบริษัทจะช่วยบั่นทอนความรู้สึกคุกคามของเจ้าตัวลวงบ้าง ถึงอย่างนั้นการโดนชายท่าทางเหมือนนักเลงโตตวาดปาว ๆ คงไม่ใช่เรื่องน่าอภิรมย์สักเท่าไร

อิตารุมองชายชราหลังค่อมที่อยู่ตรงหน้าชายหนุ่มคนนั้นแล้วเหงือกยิ่งแตกปลักด้วยความร้อนรน เขาอยากไปช่วยชายชราเหลือเกิน แต่กลัวว่าถ้าเข้าไปช่วยจะกลายเป็นการสาดน้ำมันลงกองเพลิงซะมากกว่า จึงไม่กล้าขยับตัว ทั้งสองคนอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่ที่อิตารุกำลังตามหาพอดี และชายมาดนักเลงที่กำลังตวาดเกรี้ยวอย่างใส่อารมณ์คนนั้นก็คือมาชิโระ ซูอิจิ นั่นเอง

“ฟังให้ดีนะ คุณตาไม่ได้อยู่ในขอบเขตความรับผิดชอบของบริษัทเรา ผมจึงให้ขึ้นเรือไม่ได้ คุณตาเดินเลาะริมแม่น้ำนี่ไปนะ เดียวก็ถึงท่าหน้าที่บริษัทอื่นดูแลอยู่ จากนั้นก็ไปยืนยันตัวตน...”

“แหมๆ ถึงจะพูดเรื่องยากๆ แบบนั้น แต่ตาแกอย่างฉันจะไปเข้าใจอะไร ถ้าคุณวางอยู่ก็ช่วยพาข้ามไปหน่อยสิ คนหนุ่มสาวสมัยนี้นี่นะ อย่าใจร้ายกับคนเฒ่าคนแก่สักเลย ฉันยังปวดหลังอยู่ ยังจะบอกให้เดินต่อไปอีก ช่างใจยักษ์ใจมารเสียจริง”

“เดี๋ยวเถอะ ไม่มีใครทำตัวใจร้ายกับคุณตาสักหน่อย แล้วผมก็ไม่ได้วางด้วย กำลังรอคนอยู่ต่างหาก แล้วเอาจริงๆ นะ คุณตาจะมายัดเยียดการเดินทางหลังความตายของตัวเองให้เป็นธุระของคนอื่นได้ยังไง เขาเป็นว่าเดินตามทางนี้ต่อไป แล้วหาตัวพนักงานของบริษัทที่รับผิดชอบคุณตาให้เจอซะ พวกเรารับงานจากรัฐบาล ทำอะไรก็ตามใจชอบไม่ได้หรอก”

“ครับๆ นี่คงคิดละสีว่าถ้าผลักให้เป็นความผิดของรัฐบาลแล้วจะลอยตัว หนุ่มสาวสมัยนี้นี่น่า สักแต่โทษยุคสมัย โทษสังคม โทษคนอื่นไปเรื่อย ทั้งที่เมื่อก่อนมีแต่ลูกผู้ชายอาจหาญชาญชัยอย่างฉันแท้ๆ เอ้อ—ไม่ไหวๆ”

ขณะที่อิตารูยั้งลังเลอยู่นั้น ดูเหมือนว่าการเจรจาของทั้งสองก็แตกหักไปเรียบร้อยแล้ว ชายชราบรรยายตามองชูอิจิจิอย่างเย็นชาพลางเอ่ย “ช่างเถอะ” ก่อนก้าวเดินยี่ดบาดออกจากใต้ร่มไม้ไป โดยทิ้งให้ชูอิจิจิยืนกำหมัดตัวสั่นเทิ้มด้วยความโกรธ พออิตารูคิดว่าเดี๋ยวตนต้องไปขอโทษเรื่องที่มาสายกับชายคนนี้ ในหัวก็ผูกภาพจุดจบอันน่าอนาถของตัวเอง

— สงสัยจะได้ขึ้นเรือไปก่อนคุณตาอีกมั้ง

ขณะที่อิตารุเตรียมตัวลาโลกไปแล้วครึ่งใจ ก็มีเสียงร้องเรียก
“เจ้าเบ็ยก มัวทำอะไรอยู่!”

สายตาคมปลาบของผู้ล่าตัววัดจับมาทางเขา อิตารุหลุดร้อง
“เหวอ”

ผมสั้นสีน้ำตาลไหม้ เครื่องหน้าได้รูปกำลังดี พุดตรง ๆ อิตารุ
คิดว่ารูปโฉมของตัวเองช่างไร้ความโดดเด่น มีแค่ส่วนสูงนี้แหละที่เกิน
180 เซนติเมตรตั้งแต่มัธยมต้น ทำเอาศิระชะไขกกรอบประตูปู่บ่อยครั้ง
นี่ไม่ใช่รูปลักษณะที่คู่ควรกับการโดนเรียกว่าเจ้าเบ็ยก แต่น่าเสียดาย
ที่นั่นคือฉายาของเขาเอง เพราะวันแรกที่มาทำงานเขาดั้นเข้าใจผิดว่า
ซูอิจิเป็นผู้หญิงนะสิ อีกฝ่ายเลยตราน้ำจ๋าเขาเป็น “ชายหัวใจคับแคบ
ผู้ตัดสินคนจากภายนอก” และตั้งฉายาน่าอัปยศนี้ให้

ซูอิจิเดินแกว่งแขนตรงเข้ามาหา ขณะที่อิตารุตัวแข็งทื่อ
จินตนาการไปเรื่อยร้อยว่าตัวเองต้องโดนอัดกระเด็น แล้วก็เดินไป
ตามคาด ร่างกายของอิตารุถูกลามาข้างหน้าตามแรงดูดกระซกตรง
คอเสื้อ แต่ไม่ว่าจะเกร็งร่างกายป้องกันตัวอยู่นานแค่ไหน ความ
เจ็บปวดหรือแรงกระแทกก็ไม่มาเยือนสักที ผ่านไปพักหนึ่งเขาจึงรวบรวม
ความกล้าแล้วเหลือบมองท่าทีของซูอิจิอย่างกล้า ๆ กลัว ๆ

“จริง ๆ เล้ย บอกแล้วใช่ไหมว่าให้ใส่ดี ๆ”

หลังจากบ่นมั่งง่าอยู่ในลำคอ ซูอิจิก็ก็นมือมาปิดป้ายไปมา
บนเสื้อคลุมฮาโอริของอิตารุ

อิตารุผลใจใจเต้นแรงเมื่อโดนอีกฝ่ายจ้องในระยะประชิด เพราะ
ซูอิจิกคนนี้หน้าตาดีมาก ชนิดที่เข้าใจผิดว่าเป็นผู้หญิงก็ไม่แปลก
ผิวขาวผ่องเนียนละเอียด ริมฝีปากสีอ่อน ขนตางอนยาวราวภาพวาด
มีเพียงประกายคมกล้าในดวงตาคู่นั้นที่หักล้างอายความเป็นชาย

เรื่อนร่างซึ่งเจ้าตัวบอกว่าผ่านการฝึกฝนมาเป็นอย่างดีเพื่อยกระดับ
ขั้นให้เห็นส่วนโค้งเว้าชัดเจน ประกอบกับตัวเล็กสันทัดจึงยิ่งเผยให้เห็น
ความงามแบบไม่ระบุเพศ

นอกจากนั้นปากคนงามยังเอาแต่ฟันคำก่นด่าไม่หยุดจนเป็นปกติ
และเคยทำให้อิตารุหวาดกลัวจนตัวสั่นตั้งแต่วันแรกที่เข้าทำงาน —
ว่าแต่ ตกลงซูอิจิกำลังทำอะไรอยู่เนี่ย

เมื่อสังเกตการกระทำของอีกฝ่ายอยู่พักหนึ่ง อิตารุจึงรู้ตัวว่า
เสื้อคลุมฮาโอริซึ่งไหลตกจากช่วงไหล่ด้วยความรีบร้อนเมื่อครู่ถูกจัดใหม่
จนเรียกกริบ

เสื้อคลุมฮาโอริปักอักษร 賽 (ไซ) พะเยิบพะยาบตามสายลมอ่อน
เป็นสิ่งที่ต้องสวมใส่ทุกครั้งยามมาเยือนชายฝั่งริมแม่น้ำยมโลกแห่งนี้
ซูอิจิกจึงช่วยจัดเสื้อคลุมฮาโอริที่ใส่ไม่เรียบร้อยของเขาให้เข้ารูปเข้ารอย
อิตารุจึงรีบเอ่ยขอบคุณ อีกฝ่ายย่นดั่งจุมูกได้รูปพร้อมระบายลมหายใจแรง

“เพราะนายมาทำงานสาย ฉันถึงได้โดนผู้ล้วงลับที่หลงทางเข้ามา
วอแวไม่เลิก ดังนั้นฉันก็มีสิทธิ์ถามเหตุผลที่นายมาสายไซไหม

“ว่าไง ทำไม่ถึงมาสาย”

เมื่อถูกอีกฝ่ายจ้องเขม็ง อิตารุก็พูดไม่ออก

ซูอิจิกพูดถูกทุกอย่าง แต่เพราะศักดิ์ศรีค้ำคอ อิตารุจึงได้แต่
เม้มปาก

หลังกลุ่มใจอยู่สักพักจึงหลุดคำแก้ตัวห่วยแตกเสียยิ่งกว่าคำโกหก
หลอกเด็ก

“ละ... ลืมครับ”

พริบตานั้นเอง ความปวดแปลบก็แล่นพลาบไปทั่วบริเวณคาง
เหมือนจะเห็นดวงดาวกระจายพร่างพรายหลังเปลือกตา เดจาจากการที่

พันกระแทกกันอย่างแรง ชูอิจิดังใช้ศึระระโหม่งเขาเข้าแล้วละสิ แต่ยังมีที่ไม่เผลอกัดลิ้นตัวเอง อิตารุแอบโล่งใจ พร้อมกับนั้นก็ร้องอุทธรณ์ด้วยริมฝีปากที่ยังสั่นระริกหลังโดนกระแทก “ทำอะไรของคุณเนี่ย!”

“นายนั้นแหละผิด เอาแต่โกหกไร้สาระ จะปล่อยให้ตัวเองให้หย่อนยานก็ขอให้เป็นแค่ที่คางกับพุงก็พอ”

อีกฝ่ายหัวเราะเสียงขึ้นจุกเป็นเชิงเหยียดหยาม อิตารุถึงตามองกลับ จริงอยู่ว่าเขาเป็นคนมีเนื้อหนัง แต่ไม่ได้อ่อนดกหน้อย เรียกว่ามีร่างกายที่สร้างกล้ามเนื้อได้ง่ายทำให้มีรูปร่างล้ำสันต่างหาก อิตารุจึงแأنอกอวดอีกฝ่ายว่าสิ่งที่อัดแน่นอยู่ในร่างกายนี้ไม่ใช่ไขมัน แต่เป็นกล้ามเนื้อล้วนๆ ต่างหาก

“ไม่ว่าจะคาง หน้าท้อง หรือจิตวิญญาณของผมนักไม่ได้หย่อนยานทั้งนั้นแหละ! คือที่มาสายมันมีเบื้องลึกเบื้องหลัง...”

เขาเริ่มอีกอัก ในหัวนึกย้อนไปถึงความโกลาหลที่เกิดขึ้นเมื่อเข้าอันเป็นเหตุให้สูทตัวเก่งเลอะเทอะ ซ้ำร้ายยังเกิดแผลถลอกบนแก้มด้วย

อิตารุออกจากบ้านเร็วกว่าปกติหนึ่งชั่วโมง ตอนนั้นเขายังจำเรื่องที่นัดหมายกับชูอิจิดีดี แต่ระหว่างทางที่มุ่งหน้ามาบริษัทกลับประสบปัญหาต่างๆ มากมาย

ยกตัวอย่าง ล้มกลิ้งตอนวิ่งไล่ตามสุนัขซึ่งหลุดจากการจับจูงของเจ้าของ หรือเห็้อแตกท่วมตัวจากการแบกคุณยายขาเจ็บไปส่งโรงพยาบาล หรือตอนที่เดินผ่านสวนสาธารณะแล้วมีลูกเบสบอลลอยมา เขาก็รับพลาดจนตัวเองคะมำใส่พุ่มไม้ ตบท้ายด้วยการพยายามโน้มหน้าเด็กหนุ่มที่ตั้งท่าจะกระโดดจากดาดฟ้าของอพาร์ตเมนต์จนตัวเองเกือบเป็นฝ่ายตกลงมาแทน

หน้าซำยังพบเรื่องน่าตกใจกว่านั้น เด็กหนุ่มคนนั้นเป็นผู้ที่

จากโลกนี้ไปแล้ว สรุปคืออิตารุกู้ผู้ล่วงลับนิสัยเสียแก่งเองนั่นเอง
แถมยังแก่งหนักถึงขั้นเขาเกือบต้องสังเวทชีวิตไปด้วยอีกคน หลังจาก
รอดตายมาได้อย่างหวุดหวิด อิตารุก็นึกหนักจนลืมเรื่องนัดหมายกับ
ชูอิชิไปเสียสนิท — เรื่องราวคร่าว ๆ ก็ประมาณนี้แหละ

พอสารภาพทุกสิ่งจนหมดสิ้น อิตารุก็นึกกลับสังเกตสีหน้าของชูอิชิ
จึงเห็นใบหน้าได้รูปบิดเบ้ เขาจึงอึดใจด้วยสายตาที่คล้ายกับมอง
สิ่งน่าสมเพชเวทนาที่สุดแล้วในโลก สายตานั้นช่างเย็นชาจนอิตารุกินึกว่า
ช่วยด่ากันตรง ๆ ยังดีเสียกว่า

“ทั้งที่มีสัมผัสพิเศษมาตั้งแต่เด็ก ปานนี้ยังแยกคนเป็นคนตาย
ไม่ออกอีกอะไรนะ ว่าแต่นายนี่เป็นคนดีเกินเยียวยาจนหาประโยชน์ไม่ได้
เลยนะเนี่ย...”

อีกฝ่ายพูดใส่อารมณ์ อิตารูได้แต่เม้มปากแน่น นึกอยากเอียง
ความเห็นเผ็ดร้อนนั้นใจจะขาด น่าเสียดายที่เขาไม่มีไฟในมือที่พอจะ
ช่วยให้เถียงอีกฝ่ายได้ อย่างที่ชูอิชิพูด เขาเป็นพวกคนดีที่ทำดีไม่ได้ดี
จริงๆ นั่นแหละ ช้ายังใช้ชีวิตโดยมีสัมผัสพิเศษมา 23 ปี แต่ประสาท
ก็ยังที่มึนทึบ แยกคนเป็นกับคนตายไม่ค่อยได้ ทั้งหมดนี้ล้วนเป็น
ความจริงจนเถียงไม่ออก

เหตุผลที่อิตารูได้เข้ามาทำงานที่บริษัทไซโนคาวาระนั้น ก็เพราะ
เป็นผู้มีพรสวรรค์ด้าน “สัมผัสพิเศษ” นั่นเอง ไม่ต้องบอกก็เข้าใจว่า
พรสวรรค์นั้นคือเงื่อนไขจำเป็นที่สุด สำหรับการทำงานในบริษัท
ซึ่งต้องไปเยี่ยมเยียนพรมแดนระหว่างความเป็นความตายอยู่เป็นนิจ
ถึงอย่างนั้นก็เถอะ นอกจากการมองเห็นผู้ล่วงลับได้แล้ว อิตารุก็นึก
คนสามัญธรรมดาที่ไม่มีความสามารถอื่นใดควรค่าให้พูดถึง แน่แน่นอนว่า
ไม่มีปัญญาหลบเลี่ยงพวกวิญญาณชั่วแก่งหรือสั่งสอนให้พวกเขา

กลับตัวกลับใจด้วย ดังนั้นเขาจึงทำความเข้าใจตั้งแต่เด็กว่าตัวเองต้น
“แค่มองเห็นได้” จึงต้องมีความระมัดระวังตามไปด้วย ทั้งที่เป็น
อย่างนั้นแท้ ๆ — ก็ยังติดกับดักของวิญญาณเด็กหนุ่มอย่างง่ายตาย
เขาจึงอับอายขายขี้หน้าเหลือเกิน

— แต่สาเหตุที่ผมมาสาย ส่วนหนึ่งเป็นเพราะรุ่นพี่ด้วยไม่ใช่หรือ

อิตารุนี้ก็ขึ้นอย่างหมดอาลัยตายอยากแล้วเหลือบตามอง
ต้นไม้ใหญ่ที่อยู่ด้านหลังซุอิจิ นี่เป็นไม้ยืนต้นอวตไบบเซียวสะพรังเพียง
ต้นเดียวท่ามกลางสถานที่ซึ่งมีเพียงผืนฟ้า แม่น้ำ ก้อนหิน และโขดหิน
ในวันแรก ซุอิจิพาอิตารุมาที่นี่ในช่วงกิจกรรมนันทนาการ แต่การหา
ต้นไม้ที่มีเพียงหนึ่งเดียวบริเวณริมฝั่งแม่น้ำยมโลกที่ไร้ป้ายบอกทาง
ก็นับว่ายากเอาเรื่อง ดังนั้นอีกหนึ่งเหตุผลที่ทำให้เขาต้องเสียเวลา
เป็นเพราะต้องวิ่งหาต้นไม้ใหญ่อย่างสะเปะสะปะนี่แหละ อิตารุได้แต่
เถียงอยู่ในใจ

ราวกับว่าซุอิจิอ่านใจของอิตารุได้ “การมาถึงที่นี่ให้ได้ด้วย
ตัวคนเดียว ถือเป็นหนึ่งในการฝึกฝนนะ” เขาสอน อิตารุได้แต่
ยักไหล่

“วันแรกฉันก็อธิบายไปแล้ว นี่คือต้นไม้ที่เรียกว่าเอเรียวจุ
ในอดีตแม่น้ำซันสุเคยมีเจ้าหน้าที่ยมโลกที่ชื่อดัตสึเอะบะกับเค็นเอโอ
ประจำอยู่ แม่เฒ่าดัตสึเอะบะจะทำหน้าที่รับเงินค่าข้ามแม่น้ำหกเหรียญมง
และนำผู้ล่องลับข้ามสะพาน กรณีผู้ล่องลับไม่มีหกเหรียญมง แม่เฒ่า
จะถอดเสื้อผ้าที่ผู้ล่องลับสวมแล้วส่งให้ตาเฒ่าเค็นเอโอแขวนบนเอเรียวจุ
จากนั้นก็พิจารณาระดับการโน้มของกิ่งไม้เพื่อประเมินน้ำหนักบุญบาป
ของผู้ล่องลับ...จนถึงตรงนี้นายจำได้ใช่ไหม”

อีกฝ่ายตัวตาคมปลาบมองมา อิตารุจึงพยักหน้าอย่างหนักแน่น

หลังตัดสี่เอบะกับเค้นเอไอซึ่งนำหน้าบุญบาปเสร็จ ผู้ตายจะถูกกำหนดให้ข้ามแม่น้ำด้วยสามวิธี กรณีรับบาปหรือจ่ายหกเหรีญงมได้ ก็จะได้ข้ามสะพานซึ่งอยู่ข้างเอเรียวจุ กรณีที่บาปไม่หนักหนาจะได้เดินข้ามลำน้ำตื้นๆ ที่มีชื่อว่า “ชั้นซุยเสะ” ส่วนพวกบาปหนักจะต้องข้ามห้วงมหรณพที่เขยวกรากซึ่งมีชื่อว่า “โคชินเอ็น” อย่างไรก็ตาม ในสมัยเฮอัน¹ จู่ๆ ระดับน้ำในแม่น้ำชั้นสุก็เพิ่มขึ้นด้วยเหตุผลบางอย่าง ทำให้สะพานนั้นจมลงใต้น้ำ นับตั้งแต่นั้นมาจึงต้องเปลี่ยนมาข้ามแม่น้ำด้วยเรือพายแทน ิตารุเล่า

ซูอิจิกยกหน้าด้วยความพอใจ

“หลังน้ำท่วมสูง เจ้าหน้าที่ของยมโลกก็ช่วยพาผู้ล่วงลับข้ามลำน้ำอยู่หรอก...แต่หลายปีมานี้กลับเกิดปัญหาใหญ่ นั่นคือปัญหาอะไร เจ้าเปี้ยก”

เขาชี้นิ้วมาตรงหน้าิตารุ

ิตารุกดึ้นน้ำลายเพื่อสร้างความชุ่มชื้นให้ลำคออันแห้งผาก เพราะความตื่นเต้น ในหัวนี้ก็ย้อนไปถึงเนื้อหาตอนทำนันทนาการอย่างเอาเป็นเอาตาย

ปัญหาใหญ่ที่เกิดขึ้นในช่วงหลายปีมานี้คือการที่ประชากรเติบโตขึ้นอย่างรวดเร็ว ขณะที่อัตราการเกิดต่ำ ตามบันทึกโคจิกิ² เทพเจ้าอิซานามิบอกว่า “จะสังหารมนุษย์วันละ 1,000 คน” เทพเจ้าอิซานางิจึงตอบได้ว่า “ถ้าเช่นนั้น เพื่อไม่ให้มนุษย์สูญสิ้น ข้าจะ

---

¹ปี 794 - 1185

²พงศาวดารที่เก่าแก่ที่สุดในญี่ปุ่น บันทึกเรื่องราวสมัยโบราณซึ่งประกอบไปด้วยตำนานปรัมปราเกี่ยวกับการกำเนิดโลก บทเพลง ตลอดจนเรื่องราวทางประวัติศาสตร์ เขียนขึ้นในปี 712 ซึ่งมีด้วยกันทั้งสิ้นสามเล่ม

บันดาลให้มนุษย์เกิดวันละ 1,500 คน”³ แต่ในปัจจุบันจำนวนคนที่เสียชีวิตเฉลี่ยต่อวันคือประมาณ 3,000 คน ยิ่งเมื่อคิดถึงอัตราการเกิดที่ต่ำกว่าอัตราการตายด้วยแล้ว เห็นได้ชัดว่าการหมุนเวียนของวิญญาณในยมโลกอึดอาดยึดอาดมากเพียงใด

มีวิญญาณมากมายมาเยือนแม่น้ำชั้นสุ แต่จำนวนผู้ล่วงลับที่ข้ามแม่น้ำได้ในหนึ่งเที่ยวเรื่อนั้นกลับมีจำกัด ถ้าผู้ล่วงลับควบคุมเรือเองได้ก็ดีหรือก แต่หลังผ่านยุคเฮเซมาถึงยุคเวระ⁴ คนที่พายเรือเป็นก็มีไม่เยอะเท่าไรแล้ว นอกจากยมโลกจะประสบปัญหาบุคลากรไม่เพียงพอถึงขั้นทำให้การหมุนเวียนของวิญญาณล่าช้าแล้ว ก็ยังไม่มีการจ้างคนคุมเรือให้มาประจำได้หลายอัตรา ภาระทั้งทำงานไม่ทันถึงขั้นต้องไปตามตามตัวแม่เฒ่าดัดสี่เอบะกับตาเฒ่าเค็นเอโกลกลับมาเลยทีเดียว ทางยมโลกจึงตัดสินใจคัดเลือกผู้มีสัมผัสพิเศษอย่างอิตารุและซุอิจิกจากฝั่งของโลกคนเป็นเพื่อคลี่คลายสถานการณ์

สรุปคือเจ้าหน้าที่ฝั่งยมโลกติดต่อรัฐบาลญี่ปุ่นอย่างลับ ๆ โดยแจ้งว่าต้องการให้เหล่าผู้มีสัมผัสพิเศษช่วยจัดการผู้ล่วงลับจาก

---

³ เทพเจ้าอิซานามิและเทพเจ้าอิซานางิ เป็นเทพเจ้าในเรื่องเล่าโบราณของญี่ปุ่น โดยเทพเจ้าอิซานามิเป็นภรรยาของเทพเจ้าอิซานางิ (เทพผู้สร้างและผู้กำเนิดของเทพเจ้าสำคัญ ๆ ในภายหลัง) มีเรื่องเล่าว่า เทพเจ้าอิซานามิซึ่งเสียชีวิตหลังให้กำเนิดคาคุทสึจิ (เทพเจ้าแห่งไฟ) จึงต้องจากไปสู่นครแห่งความตาย อิซานางิจึงติดตามไปด้วยใจรัก แต่ครั้งเห็นรูปลักษณ์ที่แปรเปลี่ยนของเทพเจ้าอิซานามิ เทพเจ้าอิซานางิก็เปลี่ยนใจและคิดหนี เทพเจ้าอิซานามิจึงเกิดความแค้นแล้วประกาศว่า “จะสังหารมนุษย์วันละ 1,000 คน” เทพเจ้าอิซานางิจึงตอบโต้ด้วยการบอกว่า “ถ้าเช่นนั้น ข้าจะบันดาลให้มนุษย์เกิดวันละ 1,500 คน”

⁴ ยุคเฮเซคือปี 1989-2019 และยุคเวระคือปี 2019-ปัจจุบัน

แม่น้ำชั้นสูงทางฝั่งนี้ — หรือก็คือฝั่งโลกคนเป็นไปส่งยังฝั่งยมโลก
ดังนั้นรัฐบาลจึงมอบหน้าที่นี้ให้กับหน่วยงานปกครองส่วนท้องถิ่น
โดยแต่ละหน่วยงานจะพิจารณาผู้ขอทำสัญญาอย่างละเอียด โดยดูจาก
ขอบเขตอำนาจความรับผิดชอบและขนาดของบริษัท ต่อมางานนั้น
ก็ถูกพัดผ่านตามกระแสธารมากองรวมกันที่ปลายน้ำ ซึ่งกรณีนี้ก็คือ
บริษัทท้องถิ่นอย่างบริษัทไซโนคาวาระที่อิตารุสังกัดอยู่นั่นเอง

ตามที่ซูอิจิเล่า มีบริษัทลักษณะนี้กระจายอยู่ทั่วทุกท้องถิ่น
ก่อนเข้ามาทำงานที่นี่ อิตารุไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่ามีงานแบบนี้อยู่ด้วย
ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าชายฝั่งแม่น้ำยมโลกหรือแม่น้ำชั้นสูงจะมีอยู่จริง เห็นว่า
เมืองที่มีจำนวนประชากรเยอะอย่างโตเกียวจะมีบริษัทลักษณะนี้
อยู่หลายแห่งเลยทีเดียว ประเทศของเรายังมีอาชีพแยกเพศลูกไก่
เลยทีเดียว ดังนั้นจะมีอาชีพเรือจ้างซึ่งทำหน้าที่พาผู้ล่องลัดข้ามแม่น้ำชั้นสูง
ก็คงไม่แปลกอะไร

— สะที่ไหนล่ะ คิดยังไงก็พึ่งดูแฟนตาซีเกินไปอยู่ดีนั่นแหละ
อิตารุเหินแสมอยู่ในใจ ก่อนจะพยักหน้ากับตัวเอง

“การจัดการผู้ล่องลัดในฝั่งโลกคนเป็น” ที่เจ้าหน้าที่ยมโลกพูดถึง
ก็คือการไปรับเหล่าวิญญาณซึ่งเตร็ดเตร่อยู่ในเมือง รวมถึงงานเก็บ
หกเหรียญมงซึ่งเคยเป็นหน้าที่ของแม่แต่มาดัตสึเอะ ส่วนหกเหรียญมง
ก็คือสิ่งที่ครอบครัวหรือญาติมิตรของผู้ตายมอบให้ เนื่องจากปัจจุบัน
ไม่ได้ใช้เงินสกุลนี้แล้ว เหรียญเหล่านี้จึงไม่ถือเป็นรายได้ใดๆ แต่
เป็นเหมือนตัวแทนความคิดคำนึงของเหล่าผู้คนที่มาต่อผู้วายชนม์
ความหมายของหกเหรียญมงจึงเปรียบเสมือนสิ่งที่ช่วยยืนยันถึงการ
พร่ำภาวนาของเหล่าผู้คนที่ เพื่อให้ผู้ล่องลัดออกเดินทางหลังความตาย
อย่างสงบสุขและราบรื่นนั่นเอง

แต่น่าเศร้า เพราะไม่ใช่ทุกคนที่ได้รับการอุทิศส่วนกุศลด้วยความอาลัยรัก และก่อนหน้านั้นผู้ล่วงลับก็เคยเป็นมนุษย์ที่อาศัยอยู่บนโลกนี้มาก่อน จึงทำให้มีผู้ล่วงลับบางตนงอแงไม่ยอมข้ามไปยังฝั่งยมโลกด้วยเหตุผลต่าง ๆ นานา แถมบางตนก็ยังทำตัวเกรงอย่างเด็กชายที่กลั่นแกล้งอิตารูเมื่อเช้านั้นไง บริษัทที่ได้รับการว่าจ้างให้ทำงานนี้จะได้รับมือมอบหมายให้จัดการทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวกับวิญญาณผู้ล่วงลับ รวมถึงจัดการกับวิญญาณเกรเหล่านี้ด้วย

ซุอิจิตรวจสอบความรู้ที่อิตารูรู้เรียนมาจนจบ แล้วยกมือขึ้นเป็นเชิงบอกว่าสอบผ่าน

“สำหรับวิญญาณผู้ล่วงลับ ยมโลกถือเป็นสถานที่ที่สมควรอยู่... หรือก็คือทิมเหย้า แต่ในทางกลับกัน หากคนเป็นอย่างพวกเราไปเยือนเพียงแค่อูที่นั่นก็ทำให้สภาพร่างกายย่ำแย่ได้แล้ว ไม่ต่างอะไรกับการเป็นทิมเยือนสำหรับที่นั่น สรุปลือคือแม้วิญญาณผู้ล่วงลับจะทำตัวสงบเสถียรเรียบร้อยในฝั่งโลกคนเป็น แต่ยิ่งเข้าใกล้ยมโลกมากเท่าไรก็จะยิ่งร่าเริงแข็งแรง ดังนั้นเราจึงได้รับคำแนะนำให้สวมสิ่งนี้ไว้ตลอดเวลาที่อยู่ที่นี่ เพื่อป้องกันตัวเองจากเหล่าวิญญาณที่อันตราย”

พูดจบซุอิจิก้ใช้ปลายคางนุ้ยใบ้ไปยังเสื้อคลุมฮาโอริที่ตัวเองสวมอยู่ เสื้อคลุมฮาโอรินี้ปักคาตาเอาไว้ด้านในตัวเสื้อโดยพระภิกษุผู้มีบุญญาธิการสูง ถือเป็นเสื้อเกราะช่วยคุ้มครองคนเป็นอย่างอิตารู

ในศาสนาพุทธหรือภาวาดเกี่ยวกับศาสนาพุทธจะมีสิ่งทีเรียกว่ารัศมีแห่งบุญ พูดกันว่านั้นคือแสงแห่งบุญที่เปล่งมาจากร่างของพระศาสดาหรือพระอรินบุคคล เรียกว่ามีพลังมหาศาลรวมอยู่บนแผ่นหลังของมนุษย์นั่นเอง และพลังงานนั้นก็ดึงดูดวิญญาณผู้ล่วงลับเป็นอย่างดี จึงจำเป็นต้องมีอะไรมาช่วยปกป้องอย่างเสื้อตัวนี้ ซุอิจิ

ทำหน้าที่นิ้วคิ้วขมวดแล้วชูฟอย “ถ้ารอบหน้าฉันเห็นนายทำตัวซี้เกียดแบบนี้อีก จะบิดนายไปพร้อมกับเสื้อคลุมฮาโอรินี้เลย” อิตารุได้แต่ก้มศีรษะปลกๆ

ขณะที่ค้อมกายต่ำน้อมรับคำบัญชา ชายเสื้อคลุมฮาโอริก็พลิวไหวเข้ามาในคลองสายตา อิตารุมองดีไซน์— ถ้าให้พูดตรงๆ ก็คือตกยุค จึงได้แต่ยิ้มแห้ง เขาไม่สนใจเรื่องแฟชั่นนักหรอกนะ แต่ถึงอย่างนั้นก็พอคุณออกว่าเสื้อตัวนี้เจิมเซยเพียงไร

อิตารูเงยหน้าแล้วกวาดตาไปทางแม่น้ำซันสุ จึงเห็นเรือพายที่ทำจากไม้ซึ่งเข้าใจว่าซุอิจิคุงเตรียมไว้ให้ตนใช้ฝึก เรือลำนั้นมีขนาดเล็กคงจุผู้โดยสารได้ไม่เกินสิบคน หน้าซ้าแหล่งพลังงานขับเคลื่อนยังไม่ใช้ไม้พาย แต่เป็นเพียงไม้ถ่อ ผู้คุมจะใช้ไม้ไผ่สำหรับควบคุมเรือที่มลงไปยังกันแม่น้ำเพื่อเลือกใส่ให้เรือเคลื่อนตัวไปข้างหน้า ทั้งที่อยู่ในยุคสมัยที่มนุษย์ชาติพยายามติดตั้งระบบพื้นผิวแม่เหล็กตัวนำยิ่งยวดให้รถไฟชินคันเซ็น เพื่อย่นเวลาการเดินทางระหว่างโตเกียวกับโอซาก้าให้ได้สักครึ่งหนึ่งแท้ๆ แต่การขับเคลื่อนของเรือลำนี้ช่างย้อนแย้งกับกาลเวลาเหลือเกิน

ถ้าใช้คำว่าเรโทรอาจฟังดูดี แต่ให้ประเมินตรงๆ คงได้แต่บอกว่าเก่าก๊กและเซยแหลก อิตารูนึกกังวลถึงงบประมาณของบริษัทนี้ขึ้นมาตึงตึงๆ ขณะเหม่อมองเรือพายที่ลอยอยู่ในแม่น้ำซันสุ

ตอนนั้นเอง ซุอิจิคุเหมือนจะอ่านความคิดของอิตารูออกอีกแล้ว เขาคลายแขนที่กอดอกแล้วชี้ขวับไปยังเรือพาย

“เจ้าเรือเล็กขอมขอ...เอ๊ย ที่ดูดีมีรสนิยมกับเสื้อคลุมฮาโอรินี้ล้วนเป็นความตั้งใจของคุณคิคุตะ ถึงบริษัทอื่นเขาจะใช้เรือสำราญเรือนำเที่ยว หรือเรือเปิดสารพันสารเพ็กก็ตามที่ แต่บริษัทของเราต้องการ

รักษาประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมเอาไว้ การทำป้ายข้อมูลหรือเอา
บาร์โค้ดพันรอบข้อมือวิญญาณผู้ตายก็เหมือนกัน นั่นทำให้บริหารจัดการ
ได้อย่างเป็นระบบระเบียบมากกว่าก็จริง แต่แบบนั้นมันไร้สุนิยม
บริษัทของเรามีคนน้อย ขอบเขตการจัดการไม่กว้างขวาง แถมทาง
รัฐบาลก็จัดสรรปริมาณงานมาให้อย่างเหมาะสมแล้วด้วย สรุปคือ
พันธกิจของบริษัทเราไม่ใช่แค่การสักแต่พาผู้ตายไปส่งที่ยมโลก แต่เป็น
การหลงเหลือขนบธรรมเนียมประเพณีเอาไว้ให้ชนรุ่นหลังด้วย”

คุณคิดคะว่าอย่างนั้นนะ

พูดจบซูอิจิกิพยักหน้าหงึก ๆ เขาพูดรวบรัดตัดความด้วยท่าทาง
ภูมิใจ ถึงอิตารุจะแอบเซ็งว่า “ทุกอย่างขึ้นอยู่กับวิธีพูดแหละเนอะ”
แต่ถ้าผลอแสดงความเห็นก็กลัวผลที่จะตามมา หลวมตัวเข้ามาทำงาน
ที่นี่แล้วนี่ ก็มีแต่ต้องพยายามเท่านั้นละ ไม่งั้นคงไม่แคล้วต้องกลับไป
ดินรณางานอีก

“เพราะนายมาสายเลยไม่มีเวลาแล้ว รีบฝึกควบคุมเรือเข้าถอะ
ถึงบริษัทเราจะมั่นโยบายให้ความสำคัญกับคุณภาพมากกว่าปริมาณ
แต่ถ้านายไม่รีบทำงานให้ได้ด้วยตัวคนเดียว งานก็รังแต่จะพอกพูน”

พูดจบซูอิจิกิใช้ปลายคางพยักพืดไปทางเรือลำน้อย

อิตารุตอบรับอย่างหนักแน่น ก่อนออกเดินไปยังเรือลำน้อย
ที่ลอยอยู่ในแม่น้ำชั้นสุ

*

ทุกครั้งที่ย่ำย่ำลงบนก้อนหินริมฝั่งแม่น้ำ รองเท้าหนึ่ง
จะส่งเสียงเฉอะแฉะจนทำให้อดเบ้าหน้าไม่ได้

น้ำหยดตึงจากเสื้อคลุมฮาโอริที่เปียกโชก เกิดเป็นจุดกระจัดกระจายบนก้อนหินที่แห้งผาก สัมผัสของสูกุที่เปียกชื้นแนบกายชวนให้รู้สึกแฉะ หยดน้ำร่วงหล่นจากปลายผมด้านหน้าไหลผ่านหว่างคิ้วเข้าสู่ดวงตา ทำให้อิตารุกุมมือขึ้นปาดน้ำบนใบหน้าออก

พอเขาสะบัดมือไล่น้ำ สายตาก็เหลือบไปเห็นรอยน้ำซึ่งกระจายเป็นวงกว้างทางด้านหลัง ร่องรอยนั้นลากยาวไปจนถึงชายฝั่งแม่น้ำ เสมือนช่วยบอกทาง เป็นผลงานที่เกิดจากการลากฝีแปรงด้วยร่างที่ชุ่มโชกของอิตารุเอง เขากำลังเดินตามพู่กันอีกหนึ่งชีวิตซึ่งเดินอยู่ด้านหน้า พลางนึกหวาดกลัวขึ้นมาจับใจเมื่อจินตนาการไปเองว่าเห็นแผ่นหลังนั้นสลักคำว่าโกรธตัวโต ๆ เอาไว้

อีกฝ่ายเดินพลางใช้มือข้างหนึ่งรีดน้ำจากโคนผมที่เปียกชุ่มของตน ทั้งร่างกายคล้ายจะปกคลุมด้วยความชื้นกุ่มกุ่ม อย่ายบอกระว่าเขากำลังใช้ร่างกายที่ร้อนรุ่มด้วยความโกรธไล่ความชื้นอยู่นะ อิตารุปิดความคิดนั้นทิ้งทันที แต่ก็อดหลังเหวี่ยงโยนไม่ได้ เพราะอีกใจก็รู้สึกว่าจะอาจเป็นเช่นนั้นจริงๆ

ตั้งแต่นั้นจากเรือ ชูอิจิยังไม่เหลือบแลมตาทางนี้เลยแม้แต่วาบเดียว เหตุผลก็ชัดเจน เพราะอิตารุดันไปทำให้เขาโกรธเข้ากะสิ เหมือนอย่างที่ร่างกายซึ่งเปียกชุ่มไปถึงจุดชั้นในพ้องว่าการฝึกควบคุมเรือเมื่อครูนี้อิตารุเกือบทำเรือล่มนั่นเอง

—แต่รู้สึกเหมือนจะควบคุมเรือได้บ้างนิดหน่อยแล้วน้ำ

อย่างไรก็ดี เขาคงไม่มีทางแก้ตัวแบบนั้น เพราะในความเป็นจริงเขาดันทำไม่ผิดติดแข็งกับกันแม่น้ำ จนเสียหลักเกือบตกน้ำไปพร้อมกับทำเรือคว่ำ ถ้าไม่ได้ชูอิจิคิดว่าหลังคอกเขาไว้พร้อมสีหน้าโกรธเกรี้ยว ป่านนี้อิตารุคงได้ลอยอืดอยู่ในแม่น้ำไปแล้ว

ในสภาพที่เรือโยกคลอนอย่างรุนแรงจนน้ำสาตกระเซ็นอาบ
ร่างกาย

“ฟังให้ตื่นนะ เจ้าเปี้ยก อย่าให้มีครั้งที่สอง”

อิตารุนึกถึงตอนที่โดนซุอิจิดำพร้อมดวงตาที่แดงก่ำ ถึงซุอิจิ
จะดูอารมณ์ไม่ดีอยู่เสมอ แต่นั่นเป็นครั้งแรกที่เห็นอีกฝ่ายทำสีหน้า
จริงจังแบบนั้น

—สรุปคือสิ่งที่เขาทำลงไปเป็นเรื่องร้ายแรงขนาดนั้นเลยสินะ

อิตารุตระหนักซึ่งถึงความโกรธที่แผ่ออกมาเป็นควันกรุ่นจาก
แผ่นหลังของซุอิจิได้เป็นอย่างดี จึงได้แต่แอบถอนหายใจ

ทั้งที่เป็นเรื่องซึ่งซุอิจิคเคยสอนไว้แล้ว ก็น้ำมน้ำชันสุเต็มไปด้วย
ความอาฆาตแค้นของเหล่าดวงวิญญาณที่ไม่อาจข้ามแม่น้ำไปได้
โดยปกติแล้วผู้ล่องลับจะเข้าไปยังฝั่งยมโลกด้วยเรือ ทว่านาน ๆ ครั้ง
จะมีผู้ล่องลับซึ่งไม่มีหกเหรียญมงดังที่ซุอิจิตดสอบความรู้ของเขา
ไปเมื่อครู่ พวกเขาเหล่านั้นจะได้รับการผ่อนผันเป็นระยะเวลาอยู่
พักหนึ่ง แต่หากยังหาหกเหรียญมงไม่ได้ภายในเวลาที่กำหนดก็จะ
ใช้วิธีสุดท้าย

คือวิธีดั้งเดิมที่แสนธรรมดา — ถ้าไม่มีเงินก็ว่ายน้ำข้ามไปสิ

แน่ละว่าอัตราความสำเร็จย่อมต่ำมาก ตอนที่ใช้ไม้ถ่อเรือ
อิตารุก็สัมผัสได้ว่าแม้จะเป็นช่วงน้ำตื้นก็ยิ่งยากจะหยั่งเท้าถึง
ยิ่งเป็นแม่น้ำที่กว้างใหญ่มองไม่เห็นฝั่งตรงข้ามอย่างแม่น้ำชันสุ
ด้วยแล้ว ซุอิจิคเคยบอกว่าวิญญาณผู้ล่องลับส่วนใหญ่จะว่ายน้ำไม่ถึงฝั่ง
และจมนลงใต้น้ำ

เหล่าวิญญาณผู้ล่องลับที่โอบกอดความแค้นจมนลงสู่ก้นแม่น้ำนั้น
จะเลือนหายเมื่อเวลาผ่านไปเนิ่นนาน แต่ระหว่างขั้นตอนนั้น ดวงวิญญาณ

จำนวนมากกลับยิ่งสั่งสมความอาฆาต ทำให้หลายตนแปรเปลี่ยนจากวิญญาณที่กำลังจะเลือนหาย กลายเป็นก้อนรวมของตะกอนจิต และร่อนเร่อยู่ตามกันแม่น้ำ

หากตกลงไปสู่กันแม่น้ำชั้นสุ แขนขาจะถูกเหนี่ยวรั้งด้วยความอาฆาตแค้นที่ต้องการเพื่อนร่วมชะตากรรม จนไม่อาจไหลหน้าพื้นผิวน้ำขึ้นมาได้อีก

ดังนั้นจึงห้ามตกลงไปในแม่น้ำเป็นอันขาด ชูอิจิอุตส่าห์ยำเสียนขาดนั้น แต่อิตารุกลับประมาทอย่างน่าสมเพช ทั้งที่ชูอิจิเตือนจนปากเปียกปากแฉะว่า “ให้ใส่เสื้อผ้าที่เคลือบไทรอะดวก” แต่อิตารุกลับยึดติดว่าพนักงานใหม่สมควรใส่สูท ทำให้เขาเสียหลักอย่างไม่เป็นท่า ชั่วร้ายยังต้องให้ชูอิจิมาช่วย ซึ่งทำให้อีกฝ่ายตกอยู่ในอันตรายจนเกือบตายไปด้วยกัน ชูอิจิคงไม่มีทางยกโทษให้ง่าย ๆ แน่

— อย่างน้อยตั้งแต่ฟรุ้งนี้ไปใส่เสื้อผ้าที่เคลือบไทรอะดวกได้คล่องตัวกว่านี้ดีกว่า

ไม่คิดหรือว่านั่นจะเป็นการแก้ปัญหา แต่ก็ดีกว่าทำผิดแบบเดิมซ้ำสอง อิตารุนึกถึงเสื้อผ้าที่ไร้พิษภัยในตู้เสื้อผ้าของตัวเองพลางเดินโดยมีน้ำหยดตึงไปเป็นทาง

ผ่านไปสักพัก ชูอิจิก็หยุดเดิน

“ถึงแล้ว”

ปลายทางที่ชูอิจิชี้คือกองหินจำนวนมากมายมหาศาลและบรรดาเด็กน้อยที่กำลังแย้มยิ้มอย่างไร้เดียงสา

“อย่ามาทำหน้าหดหูให้เด็กเห็นนะ เก็บไปสำนึกผิดที่บ้านซะ”

ชูอิจิดูได้อย่างเจ็บแสบ อิตารุจึงพยักหน้ารับเสียบ ๆ

หลังฝึกควบคุมเรือเสร็จ พวกเขาที่มายังสถานที่ซึ่งอาจถือว่าเป็น

เกร็ดประวัติที่โด่งดังที่สุดในบรรดาเรื่องเล่าเกี่ยวกับชายฝั่งแม่น้ำยมโลกที่รับรู้กันทั่วไป

ตามกฎของยมโลก แคตายตั้งแต่เด็กก็ถือว่าเป็นบาปแล้ว บาปจากการด่วนลาจาก ทำให้ผู้คนรอบข้างตกอยู่ในความโศกเศร้าอย่างลึกล้ำ เพื่อชดใช้บาปนั้น เด็ก ๆ จึงต้องมาก่อกองหินที่ชายฝั่งแม่น้ำยมโลก แม้บางครั้งจะมีปีศาจปรากฏตัวแล้วทำลายกองหินก็ไม่อาจยอมแพ้ กระทั่งการชดใช้บาปได้รับการยอมรับ พวกเขาถึงจะได้รับอนุญาตให้ข้ามไปฝั่งยมโลก ทว่าก่อนจะถึงวันที่พระกษัตริศรรมกโพธิสัตว์⁵ มารับตัว เด็ก ๆ จะต้องก่อกองหินไปเรื่อย ๆ

สรุปแล้วที่นั่นคือลานสำหรับทำโทษให้ก่อกองหินนั่นเอง

อิตารุทอดสายตามองเด็ก ๆ ที่ใช้ฝ่ามือน้อย ๆ ก่อกองหินอย่างขะมักเขม้น เขาเกร็งช่องท้องส่วนล่างเพื่อเตรียมตัวให้พร้อม

เด็ก ๆ พยายามกันขนาดนี้ ผู้ใหญ่อย่างอิตารุจะมาทำตัวหุดหู่ต่อหน้าเด็กไม่ได้ เขาเองก็ต้องตั้งใจทำหน้าที่ในฐานะปีศาจ และในบางครั้งก็ในฐานะพระกษัตริศรรมกโพธิสัตว์

—ผมเป็นปีศาจ ผมเป็นปีศาจ

เขาพริบปากเหมือนสะกดจิตตัวเอง ก่อนร้องตะโกนพลางวิ่งถลาเข้าไปหา

“ทุกคน ปีศาจมาแล้ว!”

เด็กชายคนหนึ่งสังเกตเห็นปีศาจก่อนใคร เขาชี้นิ้วมาทางอิตารุ

---

⁵ หนึ่งในพระโพธิสัตว์ในศาสนาพุทธนิกายมหายาน ผู้มีปณิธานสำคัญในการช่วยสัตว์โลกให้พ้นจากนรกภูมิ ตามความเชื่อของญี่ปุ่น พระองค์ถือเป็นผู้คุ้มครองเด็ก ๆ เปรียบเสมือนเทพอุปลัมภ์ของเด็กที่เสียชีวิตและทารกที่ตายจากการแท้ง

แล้วร้องบอกเพื่อนๆ น้ำเสียงหวานๆ ที่ออกเสียงไม่ชัดกับท่าทางที่แสดงถึงความเป็นศัตรูแบบนั้น ช่างน่ารักน่าเอ็นดูจนทำให้ฮิดารุเกือบลืมบทบาทแล้วเฉยรอยยิ้มออกมา อารมณ์ของเขาในตอนนั้นไม่ต่างอะไรกับพวกนักแสดงบทบู๊ในชุดตุ๊กตาที่เล่นโชว์ตามตลาดฟ้าของห้างสรรพสินค้า พอทำท่าทางฟังกองหินแบบเล่นใหญ่ เสียงหวีดร้องอย่างดีใจของเด็กๆ ก็ดังเป็นระลอก

บางทีเด็ก ๆ คงมองพวกฮิดารุเป็นความบันเทิงซึ่งหลายวันจะมาเยื่อนสักครั้ง ทุกครั้งที่ฮิดารุฟังกองหิน เด็ก ๆ จะวิ่งหนีไปรอบๆ ด้วยท่าทางสนุกสนาน แม้จะเป็นเด็ก แต่พวกเขา ก็ก่อกองหินของตนได้อย่างมีเอกลักษณ์ มีทั้งแบบเร็วสูงแต่ได้สมดุล หรือบางคนก็เน้นสร้างฐานให้มั่นคง

กระทั่งกองที่ก่อด้วยหินเพียงสามก้อนซึ่งดูไม่ค่อยตั้งใจ ฮิดารุก็ยังล้มลงแล้วพาดจนพังทลายเพื่อกันไว้ก่อน แต่แล้วก็พบว่ากองหินนั้นเหมือนจะเป็นกับดัก เพราะจังหวะที่เขาทิ้งของๆ เด็กชายคนหนึ่งก็เผลอมาเกาะหลังแล้วขุมมือขึ้นแสดงถึงชัยชนะ

“เฮ้ย อันตรายนะ!”

ฮิดารุเอื้อมมือไปคว้าตัวเด็กชายมาหนีบไว้ตรงสี่ข้าง แต่แล้วเด็กชายอีกคนก็เข้ามาเตะเขาตรงจุดอับสายตา ไม่นึกเลยว่านอกจากจะวางกับดักกันแล้ว ยังรู้จักใช้ตัวหลอกเสียด้วย ถึงจะเป็นเด็กก็ประมาทไม่ได้เนี่ย สุดท้ายฮิดารุจึงโดนเด็กชายสามคนป็นปายร่างกายจนตัวเขาล้มกลิ้งบนชายฝั่งแม่น้ำ

“เจ้าปีศาจจะยอมแพ้หรือยัง”

เหล่าเด็กชายมองเขาแล้วแยมยิ้ม ฮิดารุทำปากย่นอย่างขัดใจก็รู้อยู่หรอกว่าไม่สมเป็นผู้ใหญ่ แต่การต้องยอมรับความพ่ายแพ้ก็ชวน

ให้หยุดหงิดอยู่ดี ต่อให้อีกฝ่ายจะมีจำนวนมากกว่า แต่ก็แค่เด็ก
หน้าซ้ำอิตารุยังเป็นผู้ใหญ่ที่มีรูปร่างสูงใหญ่อีกต่างหาก

อิตารุลุกขึ้น ทำให้เหล่าเด็กชายไหลลงมาจากหลังของตน
แต่พวกเขาดูเหมือนจะไม่วู้สึกรู้สาอะไร กลับร้องขอด้วยท่าทาง
สนุกสนาน “ทำแบบเมื่อกี้่อีกครั้งสิ”

อิตารุบิดตัว หัวจะหนีจากมือมากมายที่มาเกาะเกาะ

“หยุดนะ นั้นมันคอสมอแมน⁶ สัตว์ประหลาดต่างดาวของผมนะ!”

เสียงกรีดร้องดังก้องไปทั่วชายฝั่งแม่น้ำ ดึงดูดความสนใจของ
อิตารุทันที

เสียงนั้นดังมาจากทิศที่ซุอิจิจิอยู่ เป็นเสียงของเจ้าของกองหิน
ที่กำลังจะถูกทำลาย เด็กชายคนหนึ่งเกาะขาขวาของชายหนุ่มเอาไว้แน่น
เพื่อขัดขวาง ตรงหน้าเขาคือสิ่งก่อสร้างที่ดูอลังการสมชื่อสัตว์ประหลาด
จากต่างดาว คอสมอแมน

เมื่อเห็นผลงานชิ้นเยี่ยมนั้นแล้ว ซุอิจิกิชะงักการเคลื่อนไหว

“จะบ้าหรือ ใครบอกให้สร้างออกมาเป็นแนวล้ำยุคแบบนี้ซะ!
มันพังยากไม่ใช่หรือ!”

ส่วนอิตารุอดชื่นชมอีกฝ่ายไม่ได้ ที่แม้จะเอ่ยปากบ่น แต่ก็เหวี่ยง
ขาซ้ายอย่างง่ายตาย เรียกได้ว่าไร้การออมมือใด ๆ จนปีศาจตัวจริง
ยังต้องรีบเผ่น จากนั้นก็ไม่ลืมหักกระดูกเด็กน้อยที่ร้องไห้โฮอย่างแรง
ซุอิจิจิอาจจะวาดอย่างกรวดกริ้วราวกับเป็นเทพเจ้าแห่งการทำลายล้าง
ก็ไม่ปาน

“ปีศาจ เจ้ามารร้าย!”

---

⁶ ตัวละครในซีรีส์รีอิคแมน

“เป็นความจริงนี่นา ฟังแล้วก็ไม่เจ็บไม่คันหรอกนะ”

การดำทอของเด็ก ๆ ที่มีคลังคำศัพท์ไม่มาก สำหรับซูอิจิแล้ว คงไม่ต่างอะไรกับเสียงยุงบิน เขาสะยะยืม ใช้มือข้างเดียวเหวี่ยงवाद เรียกเสียงหวีดแหลมจากเด็ก ๆ

ที่ว่าทุกคนกลับยืมแยม รวมถึงเด็กชายที่ปีนขึ้นมาถึงเอวอิตารุ โดยที่เขาไม่รู้ตัวคนนั้นด้วย ไม่มีบรรยากาศเศร้าสลดของการไถโทษ แม้แต่น้อย ตอนที่ไถยีนคำว่าสถานลงทัณฑ์ อิตารุหลงเครียดไปก่อน ล้วงหน้า แต่แท้จริงแล้วที่นี้กลับให้บรรยากาศเหมือนโรงเรียนอนุบาลมากกว่า อิตารุแอบโล่งใจ ใช้มือปลดเด็กชายที่เกาะเอวให้ลงไปยืนบนชายฝั่ง

พอยื่นมือไปลูบศีรษะส่งท้าย เด็กชายก็ยื่นคอด้วยท่าทางจิกจี้

“นี่ พระโพธิสัตว์”

หมับ อิตารุสัมผัสได้ว่ามีใครบางคนกำลังดึงชายเสื้อคลุมฮาโอริ จึงหันกลับไปมอง

ครั้งก้มดูก็เห็นเด็กหญิงคนหนึ่งกำลังเงยหน้ามองพร้อมสีหน้าออกอ่อน เธอเรียกอิตารุว่า “พระโพธิสัตว์” แปลว่าคงมีธุระกับร่างนั้น ไม่ใช่ปีศาจ อิตารูล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าเสื้อคลุมฮาโอริ หยิบแท็บเล็ตที่ได้รับมอบตั้งแต่ตอนเช้าทำงานออกมา ตรวจสอบแท็บเล็ตว่าเกิดความเสียหายจากเหตุการณ์ที่เรือเกือบคว่ำเมื่อครู่หรือเปล่า ก่อนสบตากับเด็กหญิงคนนั้น

“มีอะไรหรือ” เขาถาม เด็กสาวขยับตัวอย่างกระสับกระส่าย โดยขยับเข้าสองข้างเข้าหากัน

“หนูข้ามไปได้หรือยัง”

ดวงตาใสบริสุทธิ์ราวกับลูกแก้วจ้องเป้งมาที่อิตารุ

เมื่อ "ยมโลก" ขาดแคลนแรงงานจึงจ้าง "คนเป็น"
ให้ทำหน้าที่พายเรือเพื่อส่งวิญญาณให้เดินทางไปสู่โลกหน้า

บริษัทไซโนคาวาระ จำกัด รับการว่าจ้างจากยมโลก
โดยหน้าที่หลักคือการพายเรือพาวิญญาณข้ามแม่น้ำชันสุ
และที่นี่ยังเป็นบริษัทเพียงหนึ่งเดียวที่ยอมจ้างอิตารุ
ผู้ถูกปฏิเสธงานมาอย่างโชกโชนด้วยเหตุผลบางประการ

อิตารุเริ่มทำงานในฐานะผู้คุมเรือฝึกหัดในบริษัทที่ติดระลึกลับแห่งนี้
เขาต้องเผชิญกับอุปสรรคมากมายจากบรรดาผู้ล่องลึบที่พานพบ
ทั้งเด็กหญิงที่ถือดิ่งไม่ยอมข้ามแม่น้ำชันสุ และชายวัยกลางคนที่ไม่มีหกหรือวิญญาณ

แม้งานหลักของอิตารุคือการพายเรือ
แต่หน้าที่จริง ๆ กลับเป็นการปลอมโยนผู้ล่องลึบที่ไม่อยากลาจาก

เพราะทุกการเดินทางข้ามแม่น้ำชันสุ
มีเรื่องราวที่ยิ่งค้ำคาศของผู้ล่องลึบซ่อนอยู่

หมวดวรรณกรรมแปล

ISBN 978-616-18-8495-6

9 786161 884956

Illustration: Sei

345 บาท